

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA A 33-A DUPĂ RUSALII (a Vameșului și a Fariseului)

SF. CUV. TIMOTEI; SF. IER. EUSTAȚIE,
ARHIEPISCOPUL ANTIOHIEI

Din această Duminică intrăm în perioada Triodului, una dintre cele mai importante perioade ale anului bisericesc, rânduită de Biserică pentru pregătirea după cuviință pentru întâmpinarea celei mai mari sărbători creștine, Învierea Mântuitorului.

Perioada Triodului este cuprinsă între Duminica Vameșului și a Fariseului și Duminica Paștelui, perioadă care reînnoiește sau comemorează slujirea arhierescă a Mântuitorului Hristos sau activitatea Sa de Mare Preot, îndeplinită mai ales prin Jertfă, adică prin Patimile și moartea Sa pe cruce. Durează 10 săptămâni: trei până la începutul Postului Mare și alte șapte săptămâni de post până la Paști. Este deci vreme de pocăință, post și rugăciune pentru ca, pregătiți prin spovedanie, scăldați în baia iertării și a curățirii de păcate, să-L întâmpinăm pe Hristos Cel înviat.

Denumirea de Triod vine de la cartea de slujbă care se folosește în Biserică în acest interval de timp. Cântarea principală sau canonul care, de obicei în Minei, Penticostar și Octoih, se compune din nouă ode sau cântări, acum are numai trei (tri odi).

În săptămâna care urmează Duminicii Vameșului și a Fariseului, miercurea și vinerea se mănâncă de dulce (harți). Săptămâna de după Duminica Întoarcerii Fiului Risipitor este una obișnuită, cu post miercurea și vinerea și cu pomenirea morților în Sâmbăta dinaintea Duminicii Înfricoșătoarei Judecăți. În această duminică se lasă sec de carne, iar în următoarea săptămână se mănâncă numai lactate, ouă, pește. În Duminica Izgonirii lui Adam din Rai se lasă sec de brânză, de luni începând Postul Mare. ❖

DUMINICA VAMEȘULUI ȘI A FARISEULUI

Astăzi începem Triodul. Timp de trei săptămâni Biserica ne pregătește pentru luptele duhovnicești pe care trebuie să le purtăm până la duminica Floriilor, ca mai apoi, cu sufletele smerite, să rămânem lângă Domnul nostru Iisus Hristos care se jertfește pentru noi.

Urmează deci vremea pocăinței, cu cele mai alese slujbe și cântări. Fiecare duminică ne introduce în această atmosferă duhovnicească. Astăzi, prin pilda rostită de Mântuitorul, Biserica ne invită să ne privim pe noi înșine așa cum suntem noi, plini de păcate și fără preocupări duhovnicești pe interior, iar pe exterior ca și smochinul cel neroditor: plini de frunze, dar fără rod. Căci de multe ori suntem la chip ca fariseul care avea barba lui Avraam, dar la suflet arăta precum Ham, cu sufletul plin de urâciunea pustiirii.

Mântuitorul ne invită ca un doctor adevărat să ne vindece de boala interioară care ne desfigurează chipul lui Dumnezeu din noi. Și vameșul și fariseul au urcat la Templu ca să se roage. Fariseul era plin de sine. Nu rostea în vorbe lauda sa, ci în adâncul sufletului său îi mulțumea lui Dumnezeu că nu e ca ceilalți oameni. Se silea să păzească doar două din poruncile lăsate de Moise, crezând că prin aceasta îl va

impresiona pe Dumnezeu. Postea de două ori pe săptămână și dădea zeciuiala din tot ceea ce avea. Deci Domnul a ascultat inima lui, a văzut că era plin de sine, așa cum erau toți fariseii care se așezau în față la toate mesele și mai ales când veneau la Templu. Și el venise plin de sine, lustruindu-se în fața lui Dumnezeu că nu e altul mai sfânt ca el.

S-a urcat și vameșul, plin de păcate, la Dumnezeu ca să-i vindece rana. S-a așezat în spatele Templului, bătându-și pieptul cu pumnul ca pe un vas la fărădelegii. Știa în sinea sa că se află înaintea lui Dumnezeu și că dorea ca Dumnezeu să-i vindece sufletul stăpânit de păcate grele și dominat de patimi. Și striga în adâncul sufletului său: Dumnezeule, milostiv fii mie, păcătosului!

Ne spune Mântuitorul că acesta s-a întors la casa sa mai îndreptat decât acela. Pentru că Dumnezeu celor mândri le stă împotrivă și celor smeriți le dă har. Amin ❖

Părintele Dinu

MITROPOLITUL PORFIRIE DE ZAGREB ESTE NOUL PATRIARH AL SERBIEI

Săptămâna care a trecut a dăruit Bisericii Ortodoxe Sârbe un nou Patriarh, în persoana Mitropolitului Porfirie de Zagreb și Ljubljana, în ședința de lucru a Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Sârbe, din 18 februarie 2021. Mitropolitul Porfirie vine după doi patriarhi de excepție, Pavle și Irineu, ai vremurilor noastre. Ultimul patriarh, Irineu (1930-2020), a păstrorit Biserica Sârbă între anii 2010 și 2020, plecând la Domnul în noiembrie 2020, la vârsta de 90 de ani. Iar Patriarhul Pavle (1914-2009), care a stat pe scaunul patriarhal între anii 1990 și 2008, este bine cunoscut credincioșilor români, în întreaga lume ortodoxă vorbindu-se despre el ca despre un sfânt. În anul 2013, un grup de pelerin de la Biserica Șerban Vodă, împreună cu părintele Dinu, a ajuns în Serbia, la mormântul Patriarhului Pavle, dar și la Catedrala Patriarhală „Sfântul Arhanghel Mihail” din Belgrad, acolo unde sunt întronizați patriarhii Serbiei.

Câteva date biografice

Porfirije Perić s-a născut în data de 22 iulie 1961 în Bečež, nordul Serbiei, din părinții Radivoie și Radoika, la botez primind numele Prvoslav. Școala primară și cea gimnazială le-a urmat în localitatea Ciurug, iar liceul în Novi Sad. În 1986 a absolvit Facultatea de Teologie Ortodoxă din Belgrad. În 1985 este tuns în monahism la Mănăstirea Deceani de către ieromonahul Irineu, actualul episcop de Bacika. După absolvirea facultății, pleacă la studii post-universitare la Atena, unde rămâne până în 1990.

Cu binecuvântarea Episcopului de Bacika, Irineu, la 6 octombrie 1990, se transferă la mănăstirea Kovili, unde este hirotonit ieromonah și numit stareț. Cândva aici a fost stareț și Sf. Andrei Șaguna.

În 14 mai 1999, Sf. Sinod îl alege Episcop vicar al episcopiei Bacika.

Sușține lucrarea sa de doctorat „Posibilitatea cunoașterii lui Dumnezeu prin opera Apostolului Pavel, conform interpretării Sfântului Ioan Gură de Aur” la Facultatea de Teologie a Universității din Atena, în anul 2004.

În perioada 2010-2011 a fost numit și episcop militar, iar apoi coordonatorul sectorului pentru relația dintre Biserică și Armată.

În 24 mai 2014, Sf. Sinod îl alege Mitropolit de Zagreb și Ljubljana și este întronizat în data de 13 iulie 2014 în Catedrala „Schimbarea la Față” din Zagreb de către patriarhul Irineu și un sobor de arhieri.

Mitropolitul Porfirie, ca unul dintre cei mai proeminenți clerici și intelectuali sârbi contemporani, are un cerc extrem de larg de prieteni, în țară și în întreaga lume. Vorbește cursiv neogreacă, engleză și germană și puțină rusă. Predă la Facultatea de Teologie Ortodoxă a Universității din Belgrad disciplina „Psihologia Pastorală”.

Procedura de alegere a Patriarhului

Aceasta este total diferită de cea din Biserica Ortodoxă. Numită „mod apostolic”

de alegere a patriarhului, a fost stabilită prin Regulamentul Bisericii Ortodoxe Sârbe din 1967, cu scopul de a preveni amestecul autorităților comuniste în alegerea întâistătătorului Bisericii.

Regulamentul prevede ca patriarhul să fie ales sub bolțile bisericii, iar fiecare tur electoral este precedat de o rugăciune de invocare a Duhului Sfânt. Patriarhul este ales prin vot secret. Se aleg trei ierarhi care în urma votului secret primesc mai mult de jumătate din voturile membrilor sinodului. Sunt propuse câteva nume, care apoi sunt supuse la vot. Dacă cel propus primește mai mult de jumătate din voturi, este trecut în lista candidaților pentru patriarh, dacă nu, se propune un alt candidat, până sunt aleși trei candidați.

Numele celor trei ierarhi sunt puse fiecare într-un plic separat. Apoi sunt sigilate și puse într-o Evanghelie, care este dusă în Sfântul Altar.

Preotul ales anterior la ședința Sinodului Permanent - un duhovnic dintre monahii cu viață îmbunătățită - după săvârșirea rugăciunii de invocare a Duhului Sfânt este chemat de președintele Sinodului să scoată unul dintre cele trei plicuri sigilate din Evanghelie. Plicul este înmănat președintelui Sfântului Sinod, iar acesta deschide plicul și anunță numele noului patriarh ales.

Conform tradiției, întronizarea se face în Catedrala Patriarhală „Sfântul Arhanghel Mihail” din Belgrad, și ea a fost făcută pe data de 19 februarie 2021. La scurt timp, se

repetă aceeași slujbă și în sediul patriarhiei din Peci, sediul istoric al Patriarhiei Sârbe.

Astfel Mitropolitul Porfirie Perić a devenit oficial al 46-lea Patriarh al Tronului Sfântului Sava, după ceremonia de întronizare ca Arhiepiscop de Peci, Mitropolit de Belgrad și Karlovitz și Patriarh al Serbiei. „Mărturisesc că nu am nimic cu ce să mă laud decât numai cu slăbiciunea mea”, a spus Patriarhul Porfirie după ce a elogiat „înțelepciunea Patriarhului Gherman, Patriarhului Pavle și

Patriarhului Irineu”.

„Acest lucru nu mă umple de descurajare, ci cu liniște și speranță” că rugăciunile tuturor și ale duhovnicului său, Episcopul Irineu de Bacika, vor fi de folos. „Vreau ca Biserica noastră Ortodoxă Sârbă să își trăiască viața în modul cel mai deplin, ca fiecare creștin ortodox să trăiască adevărata libertate, libertatea în Iisus Hristos”.

Patriarhul Serbiei a subliniat că „misiunea Bisericii este să zidească pacea. Dacă avem pacea lui Dumnezeu în noi, vom fi reconciliați cu semenii noștri și vom fi împăcați cu noi înșine”. Preafericitul Părinte Porfirie a declarat că programul misiunii sale patriarhale „nu va conține elemente de înstrăinare modernă și implicare parțială în politică”.

În prima sa cuvântare ca Patriarh, a menționat Kosovo și Metohija: „În rugăciunile mele, sârbii din regiunile afectate Kosovo și Metohija vor fi pe primul loc. Kosovo este pentru noi un legământ, iar acest legământ este legat de Noul Testament, baza căruia este sfințenia”.

El a reamintit că „în iulie 2014, am spus în Zagreb și repet că voi lucra la conectarea oamenilor, la construirea unor punți de legătură, la stabilirea unui dialog cu toți. Și prin dialog mi-am făcut prieteni și sunt convins că atât Biserica Sârbă cât și poporul sârb i-a dobândit”.

Să sperăm că va fi un bun păstor, puternic și înțelept, sfânt și jertfitor în aceste vremuri grele și tulburi. *(Sursa informațiilor - Basilica.ro) ❖*

UN ZIAR PENTRU VIAȚA BISERICII

S-au împlinit ieri, 20 februarie 2021, zece ani de când această publicație ajunge la dumneavoastră.

Este un dar - așa cum sunt multe lucruri în Biserică și în Parohia Șerban Vodă.

Un dar al echipei de redacție – preoți și credincioși – și, nevăzut, un dar al tuturor celor care contribuie benevol și discret pentru multele nevoi ale bisericii noastre, printre care și editarea acestui ziar.

Aproape că renunțasem să vă amintesc de această aniversare. Dar mi-am adus aminte de munca pe care o fac membrii echipei de redacție săptămână de săptămână, lună de lună, an de an. Fără a fi uniți și fără a pune în primul rând responsabilitatea, dragostea și respectul pentru dumneavoastră, enoriașii parohiei Șerban Vodă și cititorii noștri, nu am fi putut să vă punem la dispoziție o publicație dacă nu singulară, cel puțin specială în mass-media Bisericii Ortodoxe Române.

În acești ani echipa din jurul acestui ziar s-a modificat. Dacă la început grija cea mai mare era cum să tipărim această foaie duminicală, acum lupta cea mare este dată pentru calitate, diversitate a subiectelor și informare. Mulțumesc din suflet fiecărui părinte - preot sau diacon - pentru efortul pe care îl face să ne pună la suflet, săptămână de săptămână, cuvintele Evangheliei fiecărei duminici. Mulțumesc apoi celor fără de care ziarul nostru ar fi mai puțin atractiv și să spunem mai puțin profesionist: doamnei Cristiana Rus pentru corectura pe care o face articolelor, cu timp și fără timp, când este acasă sau, da, chiar și atunci când pleacă în provincie. Domnului Laurențiu Constantinescu i se datorează tehnoredactarea. Le mulțumesc tuturor pentru efortul pe care îl fac, deși, de cele mai multe ori - vă destăinui! - că acest ziar a furat multe ore de noapte celor care trudesc la el. Mulțumesc tuturor celor care s-au implicat și se implică în continuare ca acest ziar să apară. Deși - pentru că suntem la oră de bilanț - pot să vă spun că unii dintre noi au ajuns la capătul puterilor... Am simțit însă că suntem o echipă, în care membrii ei se respectă unii pe alții, se înțeleg - de multe ori fără cuvinte - și acordă tot sprijinul lor celorlalți pentru ca iubirea și Cuvântul lui Dumnezeu să ajungă la dumneavoastră.

Nu știu ce reprezintă pentru fiecare dintre dumneavoastră această publicație duminicală, nu știu ce anume și cum ajunge la inima și mintea dumneavoastră ceea ce citiți în „Cuvântul care zidește”. Uneori m-am gândit dacă efortul nostru, al tuturor, de a face o lucrare pastoral-misionară nu este cu mult prea mare față de interesul enoriașilor sau folosul pe care acest ziar îl are. Ne-am întrebat ce

să schimbăm, ce să adăugăm, despre ce să mai vorbim ca să îndeplinim cel puțin trei criterii: primul ar fi ca Sfânta Scriptură, Sfânta Tradiție, viața liturgică și rânduielile Bisericii să ne fie împărtășite; apoi actualitatea Bisericii, a cetății și de ce nu a întregii lumi să fie dezbătute prin prisma viziunii Bisericii și a creștinilor ortodocși, bineștiind că omul fără Dumnezeu are alte viziuni și interese; nu în ultimul rând v-am făcut părtași la evenimentele din Parohia Șerban Vodă așa cum o familie împărtășește bucuriile și necazurile și cum, împreună, se luptă să depășească încercările, lipsurile, necazurile, dar să și construiască, să crească și să se bucure împreună. Și mai ales să se iubească, să se sprijine și să se înțeleagă unii cu alții.

Credeți că am reușit? Nădăjduiesc că măcar în parte.

Am dorit număr de număr să vă îndemnăm să descoperiți singuri cum este să fii cu adevărat creștin practicant: să iubești slujbele și mai ales rugăciunea, să vii mai des la biserică, cu toată familia ta, să te spovedești și împărtășești mai des, să lezezi cu mai mare ușurință păcatele, patimile, slăbiciunile. Să vezi, cu ușurință din ce în ce mai mare, ispitele lumii. Manipulările lumii. Și mai ales să simți că Biserica este viața ta.

În anul care a trecut de când a apărut această boală diabolică, care ne-a schimbat și înstrăinat pe toți, am simțit că Dumnezeu stă mai aproape de noi și ne deschide ochii asupra celor pe care le-am făcut și le facem. Cred că acest an ne-a maturizat - indiferent de vârstă - pe toți, ne-a apropiat mai mult de credință și de Dumnezeu, ne-a făcut să privim cu mai multă atenție la cei care ne conduc social, politic, economic, medical și uman. Apoi am realizat că lumea este în schimbare, una radicală și

dramatică. Că ISTORIA SE REPETĂ. În momentele ei tragice și ne-umane... Priviți cu atenție la tot ce se întâmplă. Nu vă înspăimântați, căci nu frica ne călăuzește pe noi creștinii, ci nădejdea, credința și iubirea. Puneți-le în lucrare pe acestea. Deveniți puternici, lucizi și luptători. Pentru voi și familiile dumneavoastră.

Acestea sunt faptele și lucrurile spre care vrem să vă îndreptăm. Echipa noastră, umăr la umăr cu dumneavoastră, vrem să fim în adevăr, în credința în Hristos, lucrând pentru sănătatea cea duhovnicească și trupească. Avem nevoie să fim alături unul de celălalt. Avem nevoie să mergem mai departe pe drumul credinței și al vieții. Vă chem să ne fiți alături și în munca noastră editorială cu idei, cu întrebări, cu sugestii și cu orice ajutor pe care ni-l puteți da nouă sau bisericii. Căci tot ce veți oferi, da, spiritual, fizic, material, financiar pentru comunitatea bisericii e un lucru câștigat pentru toți, dar mai ales pentru dumneavoastră. Căci darul se va întoarce înzecit la dumneavoastră.

Vă îndemn dar, să dați mai ales zeciuiala sufletului pentru Biserică și apoi cuvenita datorie materială către Ea. Veți crește sufletește și nu veți fi lipsiți material. Și apoi, asemenea vameșului, să plinim sufletul nostru cu smerenie și recunoștință față de Dumnezeu.

Noi, echipa de redacție a „Cuvântului care zidește” pe acest drum vom merge în continuare, căutând să facem Cuvântul Lui Dumnezeu să ajungă la dumneavoastră și să vă zidească, frumos și adevărat, sufletele în credință și viața în bunăstare și iubire.

Vă mulțumim că ne citiți.

Maria Buleu,

Redacția ziarului „Cuvântul care zidește”

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 21-28 FEBRUARIE 2021

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 21.02	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 33-a după Rusalii (a Vameșului și a Fariseului) Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 24.02	07 ⁰⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 26.02	07 ⁰⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Vecernie, Acatist
Sâmbătă 27.02	07 ⁰⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea celor adormiți
Duminică 28.02	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 34-a după Rusalii (a Întoarcerii Fiului risipitor) Utrenia, Sfânta Liturghie

UCENICUL SFÂNTULUI IOSIF ISIHASTUL, AVVA EFREM FILOTHEITUL

Arhimandritul Efrem Filotheitul sau Athonitul a fost stareț al Mănăstirii Filotheu de la Muntele Athos, părinte duhovnicesc al mai multor mănăstiri de la Muntele Athos și din Grecia și întemeietor al mai multor mănăstiri în Statele Unite ale Americii.

A fost viețuitor al Mănăstirii Sf. Antonie din Florence, Arizona, până la adormirea sa întru Domnul din data de 8 decembrie 2019.

În reînnoirea vieții duhovnicești și în extinderea mai multor mănăstiri de la Sfântul Munte, unde numărul monahilor scădea vertiginos, anume Xiropotamu, Konstamonitu și Caracalu. I s-a cerut să repopuleze și mănăstirea Marea Lavră, dar a refuzat.

Cuviosul Efrem Filotheitul este cunoscut ca un părinte spiritual înduhovnicit și un adevărat stareț athonit.

El are mii de fii duhovnicești în întreaga lume: monahi, clerici și laici. Este considerat a fi cel dintâi care a întemeiat o mănăstire după adevăratul tipic athonit pe pământ american. Începând cu anul 2005, starețul Efrem a întemeiat în Statele Unite și Canada șaptesprezece mănăstiri (atât de maici cât și de călugări), toate în jurisdicția Arhiepiscopiei Grec-Ortodoxe din America și Canada. ❖

Cuvinte Avvei Efrem Filotheitul pentru „aici” și „dincolo”

Biserica Ortodoxă le-a rânduit atât de minunat pe toate, ca să ajute sufletele care au plecat. Sfânta Liturghie, parastasele, rugăciunile, milosteniile, faptele bune, mătăniile, acel „Dumnezeu să-i ierte”, toate acestea duc spre cele de sus, găsesc sufletele și le aduc folos. Prin urmare, aceasta este cea mai mare milostenie pe care n-o știe nimeni. Faci o Sfântă Liturghie și, prin darul tău și osteneala preotului, vei milui sute de suflete care se vor ușura și se vor odihni în lumea cealaltă. Desigur, cu acești bani ai putea să ajuți unul sau doi săraci, să-i îmbraci sau să le dai ceva să mănânce, să ai grijă de ei. Și această milostenie este bună, dar Sfânta Liturghie este mult mai folositoare pentru sufletele care se află dincolo, la greu, pentru că nu s-au apropiat de Dumnezeu aici, pe pământ. Ele se află în cele de dedesubt și se roagă să iasă și din neamul lor un preot care să le pomenească. Câte lucruri nu ne-a învățat tradiția părinților despre ajutorul acestor lucruri sfinte ale Bisericii noastre! **(Ne vorbește Starețul Efrem Filotheitul. Meșteșugul mântuirii. Omilii)**

❖ Amintirea morții subțiază conștiința, luminează mintea, arată calea mai curată. Să nu pierdem niciun minut, căci vom cere o clipă din timpul nostru pierdut și nu ni se va da. De aceea, în fiecare minut să facem neguțătorie bună.

De suflet, care este veșnic și nemuritor, trebuie să avem mare grijă, ca să nu-l pierdem. Sufletul nostru se pierde atunci când urmăm calea păcatului, când dobândim „cancerul” fărădelegii. Atunci suferim moarte sufletească, adică despărțirea pe veșnicie a sufletului de Dumnezeu.

Veșnicia este o mare taină. Lumea,

și diavolul ne înșală și ne aruncă în uitare! În ultimele clipe de suflare, când conștiința noastră va fi paralizată și nu va mai putea să strige, atunci ce pregătire vom face? Atunci se va auzi glasul adevărului: „Când apune soarele, să-ți amintești de Dumnezeu. Când a apărut ziua, unde am fost?”. Degrabă să fiți pregătiți, spune Iisus. Fericiți cei care aud și se pregătesc, pentru că se vor învrednici de fericirea veșnică! Fericiți robii aceia pe care Domnul, când va veni, îi va găsi pregătiți! Aceștia se vor bucura veșnic!

❖ Adevărul imbatabil este că sufletul omului este nemuritor și că noi, oamenii, nu murim după plecarea din această viață. Rămâne doar ca sufletul să fie pregătit după moarte. Deci să ne punem în ordine sufletul nostru și să-l avem cât se poate de curat.

Fiecare om din această lume, mai mult sau mai puțin, este nemulțumit. Dumnezeu este Cel Care ne hrănește, ne îmbracă, ne păzește, ne trimite înger păzitor, ne hrănește cu Sfintele Taine, cu Trupul și Sângele Lui, ne pregătește Împărăția Lui nemărginită, ne rabdă, ocrotindu-ne, ne primește când ne pocăim, iar noi Îl blestemăm, nu-I arătăm cinstire, Îl ocărâm, Îl disprețuim și Acesta rabdă îndelung și ne așteaptă. Noi ne comportăm ca și cum Dumnezeu ne este dator, n-avem în minte frica de Dumnezeu, respectul față de Acesta, evlavie cuvenită față de amintirea și prezența Lui, nu ne lovim piepturile, închinându-ne Marelui Dumnezeu, Făcătorului de minuni, Celui negrăit și necuprins, Preadulcelui nostru Stăpân. Dacă am avea fiecare mii de guri, n-am putea să-L laudăm cu vrednicie și cu cuviință pentru nemărginitele Lui daruri față de noi. **(Avva Efrem Filotheitul, Sfaturi duhovnicești, Editura Egumenița)** ❖

Părintele Efrem a fost ieromonah timp de aproape 60 de ani și stareț timp de mai mult de 50 de ani. În muntele Athos a fost ucenic al Părintelui Iosif Spilaiotis, cunoscut ca Iosif Isihastul, și a trăit în ascultare față de acesta timp de 12 ani, până la moartea bătrânului Iosif în 1959.

Părintele Efrem s-a născut în anul 1927 în Volos, Grecia, primind la botez numele de Ioan. A crescut în sărăcie, ajutând pe tatăl său la lucru, dar și încercând să urmeze vieții pioase a mamei sale, devenită mai târziu monahie sub numele de Teofana. A dorit să devină călugăr încă de la vârsta de 14 ani, dar nu a primit binecuvântare de la duhovnicul său să plece la mănăstire decât la vârsta de 19 ani.

Ajuns la Muntele Athos, a devenit ucenic al Părintelui Iosif Isihastul - azi Sfânt - care l-a tuns în monahism în 1948, dându-i numele de Efrem. Mai apoi a fost hirotont diacon și preot. Viața în obștea Cuviosului Iosif era una foarte austeră și de nevoie ascetică, iar cuviosul părinte Efrem a înaintat foarte mult în viața duhovnicească sub călăuzirea sfântului stareț. După adormirea cuviosului Iosif în 1959, părintele Efrem a continuat să trăiască în nevoie vreme de mulți ani, până când a fost numit stareț al Sfintei Mănăstiri Filoteu în anul 1973. Aici el a reușit să reînnoiască viața duhovnicească a mănăstirii în scurtă vreme. Datorită reputației starețului, obștea mănăstirii a crescut foarte rapid.

Sinaxa stareților din Sfântul Munte i-a cerut starețului Efrem să se implice